

Κομμάτια καί Θρύψαλα

ΤΟΥ Γ. ΣΚΟΥΡΤΗ ΣΕ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΟΥΝ

Ένα έργο που δέν πρέπει νά χάσετε. 'Ο συγγραφέας, ύστερα από θεατρικές έμπειρίες - περιπέτειες, ξαναγύρισε στον καλό συγγραφέα που ξέραμε από τους «Νταντάδες». Έδωσε σέ όκτώ σκηνές, κομμάτια —κυριολεκτικά κομμάτια— από τή σημερινή ζωή, όπως κυλάει μέσα στην κοινωνική δομή των μεγάλων αντιθέσεων. Δέν προτείνει γιατρικό. 'Αναπαριστᾷ. Κι' ίσως αυτό είναι τὸ καλύτερο γιατρικό, δηλαδή ἡ συνειδητοποίηση του που φτάσαμε.

Ἡ απόσύνθεση τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων μέ συνέπεια τήν ἀλλοίωση του ἀνθρώπινου χαρακτήρα, εἶναι ὁ «μύθος» τῶν σκηνῶν του. 'Ο-

ΤΟΥ ΣΤ. ΙΩ. ΔΡΟΜΑΖΟΥ

λα τὰ κομμάτια εἶναι γραμμένα (τὸ πιὸ ἀδούλευτο εἶναι τὸ «Δάνειο») σέ ἀδρή γλώσσα, μέ λαϊκή διαλεκτική, ἀπ' ὅπου βγαίνει ἓνας ὀξύς διάλογος, μέ λαϊκὸ χιούμορ, καὶ μέ δύναμη σχεδὸν ψυχαναλυτική. Ξέρει νά λήη πικρὲς ἀλήθειες καὶ νά κάνη καφτερὴ κριτικὴ μέσα ἀπὸ ἓνα γέλιο που σταλάζει πίκρα.

Στὸ «Φαντάρο» ἔχουμε τήν ἀποδιοργάνωση τῶν οἰκογενειακῶν σχέσεων ὅπου ὁ Β. Μπουγιουκλάκης δημιούργησε ἓνα ἀτόφιο λαϊκὸ τύπο. Στὸν «Ἀπεργοσπάστη» ἔχουμε τή διαστροφή τῆς κοινωνικῆς δομῆς, που διαστρέφει τοὺς ἴδιους τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ Ἡρῶ Κυριακάκη μέ τήν ἑξοχὴ λαϊκὴ διαλεκτικὴ τῆς, ἔπαιζε ἀντιστικὰ μέ τή διαφθορά που ἐνσάρκωνε ὁ κ. Τσαπέκος. Στὴν «Ὑστερία», ἡ ἀποσύνθεση τοῦ ἀστικοῦ γάμου ἔδωσε τήν εὐκαιρία στὸ Δ. Κουγιουμτζή καὶ στὴν Α. Σαντοριναίου, νά δώσουν ἓνα ρεσιτάλ ἀνθρωποφασγικῶν ἀντιδράσεων. Στὰ «Κομμάτια», ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα, ὁ συγγραφέας ἔδωσε μιὰ διεισδυτικὴ ψυχολογία τοῦ χαρακτήρα ἑνὸς βασανιστῆ, που κινεῖται στὴν κλίμακα μεταξύ ἀνθρώπου καὶ ζώου. Ὁ Γ. Μόρτζος ἀπέδωσε μέ

πυρετικὴ ἐνταση τὸ ρόλο. Στὸν «Ἀνεργο» ἔχουμε καὶ πάλι τὴ διαστροφή τῆς κοινωνικῆς δομῆς, που ἀπολήγει στὴν ἀποσύνθεση τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων. Ὁ Δ. Κουγιουμτζῆς ἔδωσε τὸ ρόλο του μέ ἀλλεπάλληλες διαλεκτικὲς «βολές» καὶ ἡ Μελίνα Βαμβακὰ διαμόρφωσε ἓνα ἄσχετο τύπο μέσα στὰ κομμάτια ἑνὸς κόσμου ἀποσυντεθειμένου.

Στὰ «Θρύψαλα», που μαζί μέ τήν «Ὑστερία» εἶναι δυὸ μικρὰ ἀριστουργήματα, ἡ διακοπὴ τῆς ἐπικοινωνίας ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους παίρνει τραγικὲς διαστάσεις. Μιὰ σύγχρονη ἐννοία τραγικοῦ που βγαίνει ὄχι ἀπὸ καμμιὰ πάλη μέ τὴ «μοῖρα», ἀλλὰ μέ τὸ δυσπολέμητο τέρας τῆς καθημερινότητος. Ἡ Μάγδα, σύζυγος, μητέρα καὶ νοικοκυρά, πάσχει ἀπὸ τέτοιο μιθριδατισμὸ τῶν καθηκόντων τῆς, ὥστε μιὰ ζωὴ ὁλόκληρη, χωρὶς νά δάλη τελεία στὴ γλώσσα τῆς, δέν πῆρε μυρουδιά, πόσους καταδασάνισε, διαλύοντας τὸν ἴδιο τῆς τὸν κόσμο. Μοναδικὴ στὴν ἐομηνεία τοῦ πολυεδρικοῦ ρόλου καὶ πάλι ἡ Ἡρῶ Κυριακάκη. Στὴν «Πάλη», ὅπου ἔχουμε τήν πάλη ἀνάμεσα σέ δυὸ γενιές, ταυτόχρονα ὅμως καὶ σέ δυὸ συστήματα, ὁ συγγραφέας ἀναδείχνεται μάστορας τῆς διαλεκτικῆς θεατρογραφίας. Ὁ γιός, Χάρης Σώζος, ἦταν ἓνα ὀρθιὸ μαστίγιο, κι' ὁ πατέρας, Δημήτρης Χατζημάρκος, ἓνα κράμα πικρῶν ἀντιφατικῶν ἀληθειῶν.

Ἡ παράσταση ἦταν ἓνα σημερινὸ κοινωνικο - ψυχολογικὸ πανόραμα, συνθεμένο ἀπὸ γνήσια λαϊκὴ αἴσθηση καὶ διαλεκτικὴ παραστατικότητα. Ἡξερε νά χτίζει ἀποσπάσματα ζωῆς καὶ νά τὰ ὁλοκληρώνη σέ θέατρο. Παρέσυρε ὅλους τοὺς ἡθοποιοὺς σ' ἓνα προβληματικὸ ἀλλὰ καὶ ἐλεύθερο παίξιμο, κάνοντάς τους νά δίνουν τὸν καλύτερο ἑαυτό τους. Τὰ σκηνικά, ἀπλᾶ ἀντικείμενα, ἦταν κι' αὐτὰ κομμάτια ἑνὸς κόσμου ἀποσυντεθειμένου, ὅπως καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου. Ἦταν προεκτάσεις τῶν προσώπων.